

MANUAL PER A DESTAPAR UN POLICIA INFILTRAT

Basat en dades obtingudes després del descobriment d'infiltracions
policials en organitzacions polítiques d'esquerra entre 2022 i 2024

ÍNDEX

MANUAL PER DESTAPAR UN POLICIA INFILTRAT	3
Qui ho escriu?	3
Amb quins objectius?	3
És convenient fer-ho públic?	4
Per què és important que el grup sigui qui controli el procés?	7
Per què hem de ser subjectes polítics actius en la investiga- ció?	7
SOSPITES	9
Tens sospites?	9
Prepara'ns perquè es demostrï el contrari	10
Prepara'ns per no trobar respostes	10
El grup de recerca	11
L' esgotament	12
LA INVESTIGACIÓ	13
Com investigar les sospites?	13
Resultats de la recerca	16
1. Que es demostrï que no és un infiltrat	16
2. No estem segures	17
3. Si esteu en el cert...	18
CONSEQÜÈNCIES I APRESENTATGES	21
Què podeu fer si descobriu que heu tingut un infiltrat entre vosaltres?	21
Suport mutu	22
Aprenentatges a l' hora de proporcionar suport emocional durant la fase de recerca	22
Paranoia	23
Reflexions finals	24

MATERIAL PER INVESTIGAR	26
QR de cada cas	26
Les 17 preguntes amb què treballem	28
Dades importants	38
Possibles filtres útils (que no infal•libles) a l'hora d'incorporar i complementar un període de premilitància	41
Hi ha línies vermelles?	42
CONCLUSIONS	44

MANUAL PER DESTAPAR UN POLICIA INFILTRAT

«Havia escoltat que quan els exèrcits de formigues es desplaçaven, si trobaven un riu que havien de creuar, les formigues al front s'enxampaven a les aigües, apilades les unes sobre les altres mentre s'ofegaven, oferint els seus propis cossos com a pont per a aquelles que venien darrere».

Kobayashi Takiji, *Vida d'un militant i altres relats proletaris*

Qui ho escriu?

Aquest manual està redactat per militants que han viscut de prop infiltracions policials destapades entre els anys 2022 i 2024. Va dirigit a tota la militància passada, actual i futura així com a totes les organitzacions i col·lectius que estiguin mínimament preocupades per la seguretat en els seus espais.

Amb quins objectius?

Els objectius que ens marquem a l'hora d'escriure aquest document van ser els següents:

- Transmetre l'experiència i els coneixements que hem adquirit arran de les infiltracions policials i que alhora trobem a faltar tenir a l'hora d'afrontar-les, fins i tot per prevenir-les.
- Augmentar la cultura de la seguretat entre les organitzacions i col·lectius.
- Llançar un missatge a la militància molt clar sobre la policia i l'Estat: no són infal·libles, i als fets ens remetem. Tenen esquerdes en el seu funcionament i les volem exposar de forma pública i accessible.

És convenient fer-ho públic?

Abans d'escriure aquest manual ens vam plantejar totes les opcions i ens van sorgir dubtes. Convé fer pública la informació que tenim i la que hem obtingut en cadascun dels casos descoberts i publicats? I si posa en perill investigacions ja en marxa? I si la policia canvia el mètode d'infiltració a partir d'ara?

Posem en una balança tots els pros i contres de fer públic un document així i també consultem i valorem l'experiència d'UK al respecte i les nostres conclusions són les següents:

-Considerem fonamental fer públiques totes les informacions i dades obtingudes en els casos destapats fins ara i que no havien estat publicats encara. Evidentment no ens referim a detalls morbosos i sensacionalistes que ens puguin exposar innecessàriament i que no aportin res útil als objectius que busquem, sinó a les qüestions que realment ajudin a entendre el funcionament d'aquestes pràctiques repressives. Fer-ho públic és molt possible que ajudi moltes organitzacions a descobrir infiltrats i/o a descartar possibles sospites.

-Que només unes poques persones tinguem unes informacions tan importants implica que únicament podríem fer-se-les arribar a organitzacions properes i/o de confiança, fomentant així la lògica de l'individualisme, de l'amiguisme mitjançant el *sálvese quien pueda* i que aquest reduït grup de persones ens encarreguem d'investigar sospites, carregant-nos així amb una responsabilitat i una feina que seria logísticament impossible d'assumir. A més del perillós i insolidari que seria deixar al nostre criteri i voluntat aquesta possibilitat, ja que es poden crear unes jerarquies i un abús de poder importants.

-És evident que la policia està al tant d'aquestes investigacions i que tan sols llegint els articles publicats fins ara en els mitjans de comunicació haurà detectat patrons en comú en tots els casos en què ens estem fixant nosaltres i que ens estan ajudant a afinar cada vegada més a l'hora de fer-nos una idea de com funcionen els infiltrats. Simplement amb això ja podrien estar pensant en un canvi d'estratègia policial, si no l'han pres ja.

Potser després de la publicació d'aquest document prenguin aquesta determinació. Per què llavors publicar-ho igualment?

D'una banda, hem comprovat que les tàctiques d'infiltració policial són extremadament similars a UK i a l'Estat espanyol i que porten vigents des de fa dècades. És a dir, l'Estat té una fórmula que li funciona (i als fets ens remetem) i, per tant, canviar-la implicaria abandonar aquesta fórmula exitosa i arriscar-se a provar-ne una altra sense garantia que els vagi a funcionar correctament.

D'altra banda, hi ha avui algun canal comú a tota la militància, intern, accessible i prou segur perquè aquesta informació no arribi a la policia, inclosos els possibles infiltrats entre aquesta militància? Malauradament, la resposta a aquesta pregunta clarament és no.

Un altre possible inconvenient de fer públic aquest document seria el de posar en perill investigacions actualment en marxa sobre possibles infiltrats. És cert que això podria ocórrer i que se'ls espanti en saber-se investigats, o almenys a ser conscients que part de les seves tàctiques han estat exposades públicament. Si fuig, és un policia infiltrat menys en les nostres organitzacions. Si es queda, tenim moltes probabilitats de pillar-los. En qualsevol cas, posem en una balança, d'una banda, el fet d'influir en una o diverses investigacions, i de l'altra que tota la militància sàpiga com poder detectar un possible infiltrat. En la nostra opinió, ens decantem clarament pel segon.

A més, una raó més que ens ha convençut per fer públic el manual és l'experiència d'UK i les converses que hem mantingut amb elles sobre aquest assumpte. En preguntar-los si elles havien tingut aquests debats interns, ens van comentar que sí però que igualment es van inclinar per la publicació. També vam saber si, després de publicar-ho i amb uns anys de bagatge, el balanç era positiu. I ens van donar un sí rotund. Arran de la seva publicació es van poder descobrir molts més infiltrats en organitzacions que havien tingut accés a aquest document i amb les quals no mantenien cap tipus de contacte. No oblidem que si aquest document ens hagués arribat fa anys potser el dany i la durada de les infiltracions a l'estat espanyol haguessin estat molt menors.

Poden ser diversos els motius pels quals un col·lectiu o un grup de persones no vulguin fer públic el fet de tenir un policia infiltrat (vergonya, ego, no voler admetre "debilitats", no tenir capacitats i/o mitjans per gestionar-lo, etc.). El cert és que, encara que puguin semblar entenedores, l'únic al que porta aquesta ocultació és a la inseguretat dels nostres col·lectius i entorns, a no poder obtenir informació valuosa d'aquests casos que ens ajudin a seguir descobrint patrons i informacions que serveixin per destapar més casos i obtenir més eines.

Després de destapar-se diversos casos de policies nacionals infiltrats en moviments socials i polítics (moviment d'habitatge, antiracisme, antifeixisme, etc.) són molts els dubtes i preguntes que les militants i les organitzacions es fan: Com s'han descobert? Hi ha algun mètode o fórmula per trobar-los?

Com es pot gestionar una investigació? Com saber si algú conegut o que milita en la nostra organització és un policia infiltrat?

Vam intentar solucionar tots aquests dubtes a partir de les nostres experiències.

Tot i que en parlarem més endavant, desafortunadament mai és tan senzill confirmar unes sospites: no hi ha una base de dades pública de policies infiltrats, i trobar proves és un procés llarg d'investigació, fins i tot encara que les proves contra ells siguin moltes.

Les investigacions exitoses sobre infiltrats solen començar amb sospites que aixeca l'infiltrat i que són detectades normalment per gent més afí al mateix i que acaba creant un grup de recerca. Si prenem com a referència UK, el primer pas que prenia el grup era compartir i debatre les seves preocupacions a nivell intern. De les seves conclusions podem extreure que al llarg dels anys han observat bones i males pràctiques entorn d'això, però l'important és que sigui el grup intern qui controli el procés, ja que aquest comença i acaba en el seu si.

Per què és important que el grup sigui qui controli el procés?

a) Per una qüestió de discreció:

-si la persona sospitosa no fos policia i es corre el rumor, podria afectar-lo greument la seva imatge, reputació i causar-li danys psicològics i emocionals.

-si la persona sospitosa fos realment policia i s'adona que està sent investigada, podria prendre cartes en l'assumpte (desviar l'atenció, destruir proves, prendre represàlies...).

b) Per una qüestió de manejar els temps: no dependre de ningú, no estar pressionades per obtenir resultats, etc.

c) Per una qüestió d'interessos: és cert que mitjans de comunicació alternatius com ² han jugat (i estan jugant) un paper fonamental en tots els casos de policies infiltrats destapats perquè permeten donar anonimat a les militants que els descobreixen i perquè serveixen d'altaveu mediàtic a l'hora de denunciar-los. Però, de vegades, podem tenir objectius i formes de funcionar diferents, per això considerem fonamental manejar els temps i la informació des d'aquest grup de recerca inicial.

Per què hem de ser subjectes polítics actius en la investigació?

La majoria dels casos s'inicien per sospites de l'entorn. Podem i hem de prendre cartes en l'assumpte. Tenim els mitjans i capacitats per poder investigar aquestes sospites sense dependre de ningú, donant-li la visió política que correspon i sempre supeditada als interessos militants i a cap més. Sabem que els infiltrats no destapats es traslladen a altres col·lectius i assemblees. Per això, tenim la responsabilitat política d'investigar, visibilitzar i actuar davant de casos de sospita.

Tenir sospites no és suficient, ja que per si soles aquestes mai justifiquen la propagació de rumors. Si hi ha sospites fundades, és responsabilitat del grup que està investigant aportar proves sòlides que donin suport a les seves afirmacions. Hem d'evitar

acusar de forma infundada sense haver fet una bona investigació. Aquest comportament, sense les comprovacions necessàries, pot provocar la destrucció de grups i causar danys polítics i personals irreparables.

En aquest manual aportem informacions, patrons comuns, pautes i recomanacions sobre possibles problemes amb els quals us podeu trobar en iniciar una investigació, així com possibles mesures de seguretat per evitar que s'infiltrin. Bona part del text consisteix en les experiències dels casos més recents de l'estat espanyol i en les bones pràctiques desenvolupades durant la darrera dècada a UK.

SOSPITES

Tens sospites?

Pot semblar una forma estranya de començar a tractar el tema, però preguntar-se on i quan van començar les sospites és un bon punt de partida. No sospitem d'una persona perquè sí, sinó que hi sol haver raons per les quals hi ha una inquietud, una sensació d'alguna cosa estranya.

Com a militants no només desenvolupem les nostres habilitats teòriques o d'agitació, sinó que també som capaços d'observar i analitzar el nostre entorn i, en alguns casos, també de generar un instint sobre la gent que ens envolta. La majoria de les sospites poden començar quan observem la vestimenta, les seves opinions polítiques, les seves xarxes socials, la falta d'arrelament, un buit en la seva història de vida o simplement que és una persona rara que no encaixa. No oblidem que els moviments socials i polítics atrauen tota mena de personalitats, i que, per tant, les sospites en aquest nivell poden ser moltes i segurament seran infundades. Però és útil reconèixer quan i per què van començar aquestes sospites. Una altra forma de suspicàcia prové de la revisió retrospectiva un cop llegits els casos que van sortint. És a dir, l'adonar-se mesos o anys després que un (ex) company encaixa massa bé en el patró, encara que pugui haver estat un gran militant que va fer un munt d'accions, fins i tot algunes il·legals, i que mentre era el teu company, hauries jurat que no era un infiltrat.

Afegim una circumstància que també ha estat molt repetida en casos tant a l'Estat espanyol com a UK: la sortida abrupta, inesperada i inexplicable del company (després infiltrat) de la militància, normalment al·legant qüestions familiars greus (malaltia d'un familiar) o laborals (canvi de treball, trasllat...).

Siguin quines siguin les sospites que tingues, és un punt de partida vàlid. Però hem de ser conscients que són justament això: un l' inici. I com hem repetit i repetirem al llarg de tot el

document, el fet de coincidir amb diversos dels patrons que comptem no és prova de res i molts d'ells són molt habituals en els nostres entorns. No oblidem que totes les seves actuacions estan pensades per encaixar amb la realitat i no aixecar sospites, per la qual cosa són fins i tot situacions habituals. ***Com actuar a partir de tenir la sospita és l'important.***

Prepara'ns perquè es demostrï el contrari

Si es plantegen dubtes sobre el comportament o el passat d'algú això no significa que aquesta persona sigui un infiltrat. Hi ha moltes raons legítimes per les quals algú ocultï el seu passat, actuï de forma imprevisible i/o desaparegui de cop. És vital que s'entri en el procés amb la ment oberta i que estem preparades perquè la realitat ens demostrï que estem equivocades.

Sempre és millor ser capaços de "netejar de sospita" algú que confirmar els vostres pitjors temors. Encareu la investigació assumint que és millor que hi hagi un resultat positiu i que, per tant, us heu equivocat, que assumir directament el pitjor.

Començar a investigar amb la ferma convicció que algú és un infiltrat, quan en realitat no ho és, farà que intentis l'impossible, provar una cosa que és falsa, amb la perillosa conseqüència de destruir la reputació d'aquesta persona en el procés. De vegades el fet que no es trobin proves en contra seu és simple i planerament perquè no n'hi ha.

Prepara'ns per no trobar respostes

El món de la infiltració policial és un món intrínsecament reservat, i no s'escatimen esforços perquè continuï sent així. No existeix la vareta màgica que proporcioni respostes clares. Els actuals descobriments dels infiltrats policials són l'excepció, no la norma. Diversos d'ells van ser descoberts fruit de la casualitat sumat a sospites de l'entorn, errors del sistema i buits del relat. A UK van passar dècades en què ni tan sols van existir evidències

fermes ni respostes clares, després d'anys d'investigacions.

El grup de recerca

La nostra experiència avala que les sospites que provenen independentment de diverses persones són les que val la pena considerar. A través d'aquestes sospites col·lectives és quan podem formar un grup d'afinitat que dugui a terme la investigació. Aquest enfocament també evita les situacions en què una sola persona aconsegueix persuadir altres que unes lleus sospites constitueixen proves definitives.

En els grups solen funcionar els frens i els contrapesos: una acció o situació que li sembla sospitosa a una persona pot tenir una explicació natural quan algú amb més coneixement de la persona o de la situació l'explica.

Quan un grup comença a investigar és important que des del principi hi hagi unes pautes: Amb qui es pot parlar del tema? Com assegurar la confidencialitat i la discreció? Què es farà si es demostren o refuten les sospites?

Indagar en la vida d'algú que consideraves company de militància o amic mai és fàcil. Per això pot ser útil introduir en el procés algú de confiança, però que no tinguis llaços amb la persona sospitosa, i que pugui orientar la resta. Aquesta persona pot tenir diferents rols, com assegurar-se que el procés segueix la seva llera, o ajudar algú a gestionar les seves emocions prenent algun tipus de responsabilitat, o fins i tot ajudar a tancar la investigació si no està funcionant.

Una tasca igualment important és la de qüestionar les presumpcions i considerar les proves de forma crítica, per exemple, ajudant el grup a evitar assumir que té més proves de les que realment té i el seu perill de treure conclusions precipitades.

Tot i que és possible realitzar aquest procés de forma individual, les persones que han realitzat investigacions s'han adonat que haurien preferit tenir un grup al seu voltant.

L'esgotament

L'esgotament, per desgràcia, és bastant comú en aquestes situacions. És una cosa de la qual rarament es parla o s'aborda de forma correcta.

Aquest esgotament s'associa sovint amb la sensació de pèrdua de control, fins i tot certa obsessió. Alhora, això comporta una manca de perspectiva, i de veure amenaces arreu. La paranoia és una manifestació comuna que pot portar a una caça de bruixes contra qualsevol persona de la qual alguna vegada s'hagi percebut que ha dit alguna cosa fora de lloc o que hagi actuat de forma diferent.

Entre actuar per instint i reaccionar a la paranoia hi ha una fina línia. I aquesta és una altra de les raons per les quals un procés grupal és normalment preferible, ja que els símptomes d'esgotament poden ser reconeguts i reconduïts.

LA INVESTIGACIÓ

Com investigar les sospites?

1. Escriviu les sospites

És un pas curt, però no cal subestimar-lo. Prendre'ns el temps d'escriure les raons de les sospites, ajuda a centrar i aclarir allò que us inquieta. També ajuda a avaluar l'essència dels temors i presentar les preocupacions a la resta del grup. Compartit el coneixement i comparat notes.

Escriure tot el que sabeu de la persona pot ajudar, sobretot allò que inicialment va provocar les sospites. L'objectiu és poder tenir una visió el més àmplia possible i afegir claredat.

2. Avalueu les sospites inicials

La secció que segueix està basada en les tècniques utilitzades durant anys per la Policia Nacional. L'anàlisi dels infiltrats descoberts ha permès elaborar aquest document i reconstruir una bona part dels patrons utilitzats. El resultat de l'estudi dels seus mètodes s'ha condensat en 17 preguntes bàsiques i en més dades amb què treballem.

Si bé són preguntes i dades que poden arribar a ser útils en diversos contextos, les respostes estan basades en formes de funcionar de l'Estat espanyol en casos destapats entre el 2022 i el 2024, i diverses d'elles també a UK.

Es poden aplicar les preguntes i dades sobre la persona de la qual sospiteu, o usar-les com un punt de partida. Si algú "dona positiu" en un alt percentatge d'elles, llavors és probable que les sospites tinguin fonament, però tot i així cal seguir investigant i aprofundint per confirmar-les.

3. Organitzeu les dades

A mesura que es desplegui la recerca, organitza la informació de forma clara (per exemple, per temes). Dibuixat cronogrames, mapes, llistes de contactes, esdeveniments i

llocs on aquesta persona pugui haver estat. Busqueu buits en el cronograma d'esdeveniments i feu una llista d'aquelles persones que puguin ser capaces d'omplir-los. Saber a ciència certa què tenim i el que falta per investigar, sobretot si es treballa en grup, és fonamental.

Dediqueu el temps necessari a descobrir i documentar què és el que heu escoltat i qui ho ha dit. Cal tenir en compte que hi haurà persones i col·lectius que no vulguin que el seu nom aparegui de forma pública o que se'ls relacioni amb la infiltració, però les seves informacions sobre els casos poden ser importants i haurem d'intentar incloure-les en la investigació. També la credibilitat de les fonts, la gent pot tenir ressentiments o prejudicis que influeixin en els seus records.

Recordeu: manteniu els vostres materials a bon recapte! Imagineu el terrible impacte que tindria aquesta informació si arribés a ser descoberta i la persona a la qual investigui en realitat no fos un infiltrat, o bé si li arriba a la policia i compromet la investigació.

4. Confirmeu o descarteu les sospites

Aquesta etapa ha de ser minuciosa per naturalesa: investigueu cada aspecte del relat de la persona, busqueu pistes i inconsistències. Es tracta d'establir si la identitat amb què es va presentar és real, o per contra, estem tractant amb un infiltrat que utilitza una identitat falsa.

És molt útil revisar els perfils dels infiltrats publicats fins ara per tenir una idea d'en quin tipus de detalls cal fixar-se. Però recordeu que cada cas és diferent i que alguns aspectes són més importants que d'altres.

Altres coses a comprovar poden ser l' abast de la seva existència fora del grup en el qual està actiu, i si els seus antecedents personals, laborals, etc., són correctes. Podríeu intentar confirmar la seva existència rastrejant el seu passat: si realment va estudiar a les escoles on diu que va estudiar, si va treballar on diu que ho va fer, etc.

La data de l'aniversari sempre és una dada important, i que en els nostres casos sol coincidir la falsa amb la real. També els

relats sobre la seva mainada, família, treball, etc. No és rar que els infiltrats utilitzin dades de la seva vida "real" per donar credibilitat a la seva història, encara que el grau en què aquests detalls siguin valuosos és relatiu. En alguns casos, aquests fragments d'informació han estat decisius, mentre que en d'altres van ser de poca ajuda. És molt difícil preveure què ha de ser important i què no, així que el millor és registrar-ho absolutament tot.

Sol ser un procés lent d'anar eliminant possibilitats. Es tracta de determinar si algú és un "fantasma", algú que tot sembla indicar que existeix, però que s'esvaeix quan intentes investigar el seu passat.

5. Contacteu o incorporeu a més persones al grup

Quan plegueu al punt en què creieu que les vostres sospites requereixen més confirmacions, segurament haureu de parlar amb altres persones que el coneixien. Aquest pas pot requerir molta cura: les persones a les quals us acosteu hauran de conèixer els acords del grup i entendre el delicat del procés.

Sigueu conscients que les persones a les quals us acosteu es poden enfadar, entrar en xoc o en una negació rotunda. I prepareu-vos bé per evitar que les vostres sospites siguin rebutjades i que hi hagi una reacció que se'n vagi de les mans, i també per evitar que meres sospites portin a exposar persones sense més investigacions. Assegura'ns que a les noves persones se'ls doni espai i suport

per processar les notícies. En aquest pas haureu d'aclarir que la investigació, pel moment, continua sent només això, i que encara no s'ha arribat a cap conclusió. També cal emfatitzar els acords de confidencialitat.

Per explicar que sospitem d'algú que pot ser un bon amic o tenir una relació amb les persones a les quals ens acostem per obtenir més informació cal tenir un alt grau de sensibilitat. Cada persona reacciona de forma diferent i no sempre podem preveure com resultarà la situació. Però una de les coses que ens ha de distingir de les formes de la policia i l'estat és que tenim un sentit de responsabilitat envers les nostres companyes, fins i tot si

tenim diferències polítiques amb elles. En aquest punt hauríeu de considerar preparar el suport que tant vosaltres com altres persones puguin necessitar.

Expresseu les necessitats individuals en el vostre grup, i manteniu-vos sempre informades sobre qui està fent què. Intuïu el que està disposat a contribuir cada persona. Algunes voldran estar involucrades en tots els aspectes, d'altres podran estar preocupades que la investigació sigui un "monotema" que deixi de banda la resta de les seves activitats polítiques, però tot i així estan interessades en les decisions. A més, cal estar al tant de certes qüestions, com equilibrar necessitats divergents (per exemple privacitat i passar a l'acció) i sobre el risc de cremar i esgotament.

Resultats de la recerca

És probable que la investigació no porti a resultats definitius. La certesa absoluta sobre policies infiltrats només s'ha donat quan s'ha descobert el seu nom real. En alguns casos això s'ha revelat per descuits i errors de l'infiltrat en qüestió que van possibilitar descobrir-ho, com en el cas de Dani, qui va regalar un *pendrive* a un militant amb el qual militava pensant que havia esborrat la informació que anteriorment contenia. Es va aconseguir recuperar i eren fotos seves amb l'uniforme de policia a l'Acadèmia d'Àvila, fotos amb els seus companys policies, etc. En altres casos, la capacitat de l'entorn de seguir totes les pistes possibles i fer bones investigacions ha permès desvetllar les seves identitats.

A continuació enumerem els possibles resultats de les investigacions:

1. Que es demostrí que no és un infiltrat

En el millor dels casos, podrem eliminar les sospites sobre l'individu en qüestió. Però no n'hi ha prou amb arribar a aquesta conclusió i donar-lo per rascat. Caldrà comunicar les nostres conclusions a totes les persones amb les quals s'ha tractat el

tema. Insistim que no podem destruir la reputació d'una persona mitjançant insinuacions o permetent que persisteixin els rumors. Caldrà decidir també si se li comenta alguna cosa o no a la persona investigada. Per a algunes d'elles significarà un grau de transparència a valorar, però d'altres poden prendre-s'ho molt malament. Altres grups han decidit simplement no esmentar la investigació, una cosa que pot tenir l'inconvenient que la història perduri.

Depenent de quant s'hagin estès les sospites entre la gent el tema pot tornar a sorgir.

Recorda que si el material reunit cau a les mans equivocades, aquesta informació podria ser usada contra la persona investigada. Així que si s'ha comprovat que les sospites són errònies destrueix la informació reunida.

2. No estem segures

El món de la infiltració policial, delators, *xivatos*, confidents i espies privats és tèrbol per naturalesa. Està dirigit per estructures estatals amb professionals i mecanismes que fan tot el possible per ocultar activitats i crear tapadores. Moltes de nosaltres podem tenir motius legítims per no ser sempre completament obertes sobre el nostre passat o les nostres històries personals. Si a això li sumem que els nostres moviments polítics tenen cada vegada més interioritzada una cultura de la seguretat i del respecte a la privacitat de les altres, ens trobem amb una situació en què reconèixer un policia infiltrat és bastant difícil.

Si sospiteu d'algú que està o esteu en les vostres assemblees o col·lectius, haureu d'assimilar que hi ha moltes possibilitats que mai seguïu si aquestes sospites són o van ser infundades.

Hi ha la possibilitat que estigueu posant el focus en la direcció equivocada: potser el problema estigui en una altra persona del grup (que pugui estar difonent rumors per assegurar la seva tapadora), o que el problema sigui que les persones del grup siguin despreocupades respecte la seguretat, o que el grup estigui subjecte a vigilància tecnològica. En qualsevol d'aquests casos, potser el millor sigui, pel moment, deixar les sospites a un

costat. Es pot tractar el problema des d'altres perspectives: considereu què és el que fa el vostre col·lectiu o assemblea i quins són els riscos de prendre aquesta direcció, o si les filtracions eviten que continueu duent a terme l'acció política amb els mètodes que heu escollit.

Suggerim que una bona forma de tractar el tema és ser conscients de les necessitats de seguretat, i cerciorar-nos al màxim en aquest sentit. Teniu un debat obert i honest sobre possibles amenaces per al vostre projecte polític i quines mesures podeu prendre per contrarestar-les.

En moltes situacions mai estareu al 100% segures que algú és un infiltrat. La qual cosa us deixa davant la desagradable decisió de què fer a continuació. Per exemple, en el context del *Public Inquiry into Undercover Policing*, l' *Undercover Research Group* i altres col·lectius van fer públiques informacions sobre infiltrats que, tot i que no existien proves definitives, sí que van considerar tenir indicis suficients per confirmar-ho. En aquests casos, els petits dubtes que tenien els van portar a limitar la informació que van publicar: van decidir no publicar fotos ni noms complets.

A l'Estat espanyol hi ha casos semblants però de moment s'ha decidit no publicar-los fins a tenir proves definitives. Un exemple podria haver estat el cas de Marian, que va ser expulsada de Mares Contra la Repressió el 2021 però que fins al 2024 no es va poder demostrar al 100% amb proves la seva veritable identitat.

3. Si esteu en el cert...

Si heu trobat proves definitives, o proves indiciàries tan importants com per no poder obviar-les, haureu de pensar bé en els següents passos. Gairebé sempre és una bona idea fer-ho públic, ja que la majoria d'infiltrats estan actius o podrien ser-ho potencialment de nou en més territoris i moviments del que podríem pensar. Aquests grups també es poden veure afectats i han de conèixer el cas.

Fer pública la informació requereix sensibilitat. Alguns passos a seguir podrien ser els següents:

a) Avisa abans aquelles persones que van tenir contacte amb l'infiltrat. Potser no sempre sigui possible, però és

important fer un esforç en aquest sentit. És horrible descobrir que un antic company, parella o amic era un policia infiltrat veient la seva foto per internet o a les notícies.

b) Tingueu en compte quins anonimats han de ser protegits i assegureu-vos que totes les persones que van conèixer l'infiltrat siguin conscients de la necessitat de no descobrir detalls personals sense permís, com els noms reals de les persones involucrades (una cosa particularment important per a les persones que van tenir forts vincles, del tipus que sigui, amb els infiltrats).

c) Prepareu totes les proves i, si podeu, amb mitjans alternatius com La Directa o El Salto perquè el publiquin i li donin altaveu mediàtic. Cal assegurar-se d'estar en contacte amb periodistes que entenguin les vostres necessitats i l'efecte emocional que aquest tipus de qüestions poden tenir sobre la gent, encara més si certes persones han tingut estrets llaços amb l'infiltrat. Ens referim al maneig dels temps, del contingut de la publicació, etc.

Una bona pràctica també és detallar al màxim les activitats en què va participar l'infiltrat així com la seva història sencera des que va entrar, perquè altres grups i persones puguin contextualitzar-li: els records de noms i cares poden esvair-se. D'aquesta manera podem ajudar la resta a saber de qui s'està parlant i a més localitzar punts comuns amb altres casos encara sense investigar.

d) La gestió dins del grup d' aquest procés és bàsica. Cal tenir eines de suport preparades per a aquelles persones que seran les més afectades per les conseqüències. En la nostra experiència, ha estat fonamental comptar amb el suport de centres especialitzats en atenció a víctimes de violència política, maltractaments i tortura com Sira.

e) Desencallat en la mesura del possible les respostes del tipus "jo ja ho sabia". Mai són d'ajuda, sobretot no ho són per a les persones afectades. Tingueu en compte que potser continuïn lluitant amb sentiments de culpabilitat, autodespreci, etc., i són coses que poden trigar anys a resoldre's. A més, el que reflecteixen és por, inseguretat i no acceptació. És evident que si

aquestes persones "ja ho sabien" i no van dir ni van fer res, serien de tot menys companyes.

CONSEQÜÈNCIES I APRENTATGES

Què podeu fer si descobriu que heu tingut un infiltrat entre vosaltres?

En general, haureu de ser discretes, ja que en aquestes circumstàncies no només hi ha el risc de propagar la paranoia, també el que la persona en qüestió s'assabenti de les sospites contra ell. Si això passa, el més segur és que esborrin el seu rastre i desapareguin abans de poder confrontar-los.

La majoria dels nou casos aquí tractats es van descobrir en procés de desactivació de l'infiltrat. Aquests ja no estaven vivint a les ciutats on van estar infiltrats però sempre van deixar la porta oberta a tornar mantenint el contacte virtual a través de missatges i trucades.

Tingueu en compte que qualsevol investigació, sense importar el seu resultat, pot danyar les xarxes de confiança dins del grup. Sobretot després de la denúncia pública, això pot ser un problema si algunes de les persones s'han sentit excloses del procés, i enfadades si no van tenir la possibilitat de tenir un pes en les decisions.

Un cop ha acabat la investigació (i repetim que no sempre es podrà obtenir el 100% de certesa), el vostre grup potser hagi de treballar dur per restablir la confiança entre les persones que el conformen.

Un infiltrat recent descobert pot provocar importants danys personals en la seva fugida de la situació. L'impacte d'un descobriment d'aquest calibre pot dividir els grups si no tenim les proves preparades per explicar el perquè de la recerca. Si no tenim totes les proves també és possible que l'infiltrat intenti posar al moviment o altres persones o organitzacions en contra del grup investigador, o que utilitzi la seva fugida per causar friccions i lluites internes.

Suport mutu

Investigar i desemascarar un infiltrat té impactes emocionals profunds. L'Estat, per exemple, dona suport psicològic als infiltrats, i nosaltres hauríem de ser conscients de què pot implicar una investigació

Deveu assegurar-vos, en totes les etapes del procés, que teniu en compte les necessitats emocionals de les persones afectades, també les de les persones que investiguen, encara que en els nostres casos érem les mateixes.

Aprenentatges a l' hora de proporcionar suport emocional durant la fase de recerca

En el procés d'investigar infiltrats, la confiança en una mateixa i en com es percep les altres és una de les primeres coses que es perden. Sovint, s'infravalora l'impacte personal de dur a terme una recerca.

Unir-nos entre nosaltres ens permet crear espais en els quals ajuntar-nos i recolzar-nos mútuament en compartir experiències i idees polítiques. Aquesta és una de les nostres majors fortaleces. És important saber que cadascuna reacciona de forma diferent. Les reaccions dependran de en quin moment vital es trobi en aquell moment cada persona i de la seva relació amb l'infiltrat.

A les persones molt properes a l'infiltrat els sol resultar difícil acceptar l'engany, i poden trigar molt de temps a entendre el succeït. Mentre dura la investigació és important tenir això en compte per anar mostrant la informació i les proves en persona per ajudar a processar les notícies.

No apresseu les decisions: la gent necessitarà sentir que les seves necessitats són tingudes en compte i per això han de tenir un espai per expressar-la.

Intenteu deixar de banda antigues baralles personals i polítiques que distreguin o afectin l'objectivitat durant el procés

de recerca.

Cada persona maneja la situació com pot, ens sembla important respectar els desitjos i preferències de totes. Algunes preferiran no saber res, d'altres potser ja tenen massa coses al cap o a les seves vides com per tractar el tema.

Un cop conclogui el procés de recerca i els resultats es presentin al col·lectiu o assemblea, es poden crear malestars en aquelles persones que no han estat convidades a participar en el grup de recerca. Si no es gestiona bé, pot ser un punt delicat.

Paranoia

El fet de creure que comparteixes espais, assemblees, col·lectius i/o la teva vida amb un policia infiltrat pot donar lloc a pors i paranoies. Poden ser símptomes comuns veure espies a cada cantonada o assenyalar qualsevol persona que en algun moment ha fet alguna cosa lleugerament sospitosa. Això és una cosa amb la qual hem de tenir cura. Poden influir moltes coses però és important no deixar-se portar per les pors i intentar ser capaços de tirar endavant una investigació seriosa. La paranoia no ajuda, ja que només pertorba el procés.

Si compartim espais i col·lectius amb gent que té sospites i fins i tot li generen paranoia, és important que se sentin escoltades i compreses. Preguntar delicadament què és el que creu o tem; escolta't de forma sincera però amb cautela; desafieu. qualsevol discrepància amb respecte i ser obertes al fet que pot que no es tracti de paranoia sinó de serioses preocupacions.

Un altre aspecte de la paranoia és quan es disfressa de "consciència de la seguretat". La seguretat tracta de reduir els riscos a un nivell acceptable per poder continuar fent coses; la paranoia és quan la situació se'n va de les mans i impedeix fer res, assumint la por general davant d'un estat i una policia aparentment invencibles.

Les preguntes que proposem ajuden a mitigar part de la paranoia des de la investigació tangible i l'acompanyament. Preguntar-nos què és el que sabem, el que temem i centrar-nos

en dades reals, sol ajudar a desemmascarar infiltrats a partir d'informació objectiva, sense bolcar-nos en les nostres pors. Tractar de reduir els riscos per poder seguir amb la nostra activitat política.

El punt està en analitzar quin tipus de col·lectiu o assemblea és la vostra, com d'oberta o tancada voleu que sigui, quins objectius manegueu i en funció d'aquestes anàlisis establir protocols de seguretat adaptats als mateixos en els quals totes us sentiu còmodes.

Reflexions finals

Irònicament, una investigació amb un bon procés pot ser inspiradora i enfortidora, tot i que descobrir un infiltrat és, com a mínim, desagradable. El material d' aquest manual s' ha extret de diversos processos d' aquest tipus i dels seus participants. En alguns casos, els grups van sortir reforçats, tot i que el camí que hem recorregut, i que encara seguim recurrent, sovint és pedregós.

En escriure aquest document, la nostra idea no és fomentar la paranoia, sinó reduir-la. Sovint es llancen acusacions basades en rumors i especulacions que només ajuden els nostres enemics. Hem intentat oferir algunes eines i tècniques que us permetin dur a terme investigacions de fons per acabar amb els rumors i les males pràctiques i enfortir-nos en el procés.

Malgrat tota la força amb què la policia i l'estat ens han atacat la classe treballadora organitzada, i del profund dany que ens ha causat, no ens ha destruït. Cedir al fatalisme que no podem fer res permet que ells guanyin. Continua havent-hi moltes coses que podem fer, queden molts horitzons pels quals lluitar, i moltes batalles per lliurar.

Les tàctiques canviaran, s'adaptaran i acomodaran a la realitat sobre el terreny a mesura que trobem solucions, però el més important és allò que ens va fer començar en la lluita política i els objectius emancipatoris que busquem.

També sabem ara que l'ús d'infiltrats ha tingut efectes

secundaris inesperats, com l'arxivament de casos judicials o l'ajuda indirecta a certes accions. Sabem de casos en què la presència d'un policia infiltrat ha permès protegir militants, ja que l'agent no podia actuar sobre la base de certa informació per por a descobrir-se o perquè també estava immers en una causa judicial amb la seva identitat falsa de militant.

Finalment, una pregunta freqüent que ens fan és com tornar a atraure gent nova a les nostres organitzacions. Com combinar obertura i seguretat? Com dèiem abans, no hi ha una resposta única. Cada col·lectiu tindrà les seves pròpies necessitats i prioritats. El que importa és crear, des del principi, una cultura que respongui a les ambicions de l'organització, i que s'hi atengui. No teniu por de preguntar, però sigueu sinceres de per què ho feu. Si creieu que necessiteu un major nivell de seguretat o secretisme, esbrineu quines són les amenaces específiques a les quals us enfronteu i planifiqueu com abordar-les per minimitzar el risc. La seguretat al 100% no existeix, però sempre hi ha formes de trobar solucions.

L'estat pot invertir molt en el seu intent de parar-nos, però s'han dut a terme milers d'accions, moltes organitzacions estan prenent precaucions i tenint èxit en el seu funcionament, i això és una clara prova que podem ser més llistes que ells quan ens ho prenem en seriós.

MATERIAL PER INVESTIGAR

QR de cada cas

El primer que ens agradaria remarcar abans de començar aquest apartat és la gran importància que té llegir cada article que ha sortit publicat als mitjans sobre els casos destapats. Vam poder descobrir-ne diversos precisament després de la lectura dels primers, ja que detectem els patrons en comú i molts d'ells coincidien amb les persones sospitoses. Per centralitzar aquesta informació us adjuntem un codi QR que porta directament a l'article.

Carlos Pérez Moreno

María Ángeles Gómez Armendáriz

Ignacio José Enseñat Guerra

Daniel Hermoso Pérez

María Victoria Canillas Sánchez

Ramón Muñoz Fernández

Sergio Gigirey Amado

Lucía Rodríguez de Ves

María Isern Torres

Les 17 preguntes amb què treballem

1. No té antecedents vitals? Falta d'arrelament

Generalment, l'infiltrat té pocs antecedents vitals. Sovint solen tenir una "història": d'on són i per què se'n van anar. Els detalls solen ser escassos, i hi ha molt poc solapament entre el seu món anterior i el seu món militant. És rar trobar-se amb amistats o veure fotos de la seva vida "anterior", encara que parli d'elles o el sospitós digui que va a veure'ls. En ser identitats creades per a aquestes infiltracions, no tenen passat i no trobarem res sobre la mateixa en cap registre o internet (llevat del que hagin pogut fer amb la infiltració ja iniciada, com per exemple carreres esportives a les quals s'hagin apuntat o matriculacions en universitats).

En la immensa majoria dels casos sobre els quals hem basat aquest text, la ciutat d'origen de l'infiltrat no era la mateixa que la que s'infiltraven. Suposem que per evitar que se'ls pogués reconèixer o que el seu passat pugui ser contrastat més fàcilment (Sergio era de Santiago i s'infiltra a Madrid, Dani de Mallorca i ho fa a Barcelona, Maria també de Mallorca i s'infiltra a Girona, etc.). El cas de Marian seria l'excepció ja que era d'Aranjuez i feia la seva vida falsa i real també allà.

Solen justificar el seu trasllat a una ciutat diferent a la que viuen per motius laborals o estudis (res rar, la immensa majoria de la gent ho fa per això).

Advertència: En el cas de Girona s'ha confirmat que Maria va presentar familiars i amigues reals (sense ser aquestes funcionàries de l'estat) a les militants dels espais on es va infiltrar. Suposem que sota el pretext de reforçar la seva història i assegurar-se així una major confiança de l'entorn en el qual s'estava movent. Qui sospitaria d'una amiga/militant/parella si coneixes la seva mare i amistats? Per això és important recordar detalls d'aquestes persones, direccions, etc., de cara a la investigació.

2. Les seves idees polítiques són gairebé inexistents o poc desenvolupades?

En la majoria dels casos, els infiltrats han tingut molt poc a dir en relació amb la política del moviment en què s'infiltringen. Encara que mostrin interès a escoltar els altres, a penes aporten res i, en general, eviten o s'allunyen d'aquests debats. En canvi són "militants model" quant a la seva implicació en qüestions logístiques, tresoreria, en assistència a assemblees, accions, etc.

Quan demostren interès, sol ser superficial, o des de la posició d' escolta activa com a mode d' aprenentatge i els llibres i el material de referència que posseeixen són material estàndard i popular que mostren poca profunditat o amplitud.

Advertència: Això és una cosa que podria ser aplicable a moltes persones del moviment en general, però en certs cercles aquesta poca profunditat és destacable.

3. Algú ha conegut la seva família?

Alguns infiltrats mai parlen de la seva família, mentre que d'altres ho fan molt. Tanmateix, les oportunitats de conèixer-los mai arriben, sempre hi ha excuses. Els infiltrats poden ensenyar fotos i altres materials que indiquin l' existència de suposats membres de la seva família, i comentar que té relacions estretes amb ella.

D'altres han inventat històries sobre relacions abusives (i les han utilitzat per generar confiança), però parlen incoherentment de com van a veure'ls. De vegades les crisis familiars, com un pare greument malalt, s'utilitzen com a excusa per absentar-se durant llargs períodes de temps.

Com hem comentat en diverses ocasions al llarg del manual, hi ha patrons comuns però també excepcions. En aquest cas, la infiltrada de Girona sí que va presentar la seva família i amigues reals a la seva parella, fins i tot va indicar el nom i professió real de la seva amiga i de la seva mare, a més de portar-lo a la casa on residia realment amb la seva mare. Però no només es van conèixer en una ocasió, sinó que la mare de la policia infiltrada va jugar un paper actiu al llarg de tota la infiltració, via telèfon i

videotrucades quotidianes. A més, encara que no es produeixi cap acostament amb el seu entorn, algunes de les referències familiars a les quals fan al·lusió durant la infiltració sí que poden coincidir amb les de la seva vida real.

Per exemple, Sergio deia que tenia un germà gran que treballava de bomber a Santiago, i era veritat.

4. La seva feina o la seva vida "personal" els fa absentar-se llargs períodes de temps o molts períodes curts?

Sembla que molts infiltrats tenen "treballs" que els obliguen a absentar-se durant llargs períodes de temps, fins a diverses setmanes seguides (normalment a l'estiu). Aquests treballs o absències personals els proporcionarien diners (per exemple, en el cas de Sergio, quan anava a Galícia a veure la família tornava dient que la seva àvia li havia donat 500 euros, cosa que li permetia justificar estar a l'atur un temps, o María acostumava a absentar-se a l'estiu i deia que era per treballar en un club nàutic de Mallorca, de manera intensiva i poder així sustentar-se econòmicament).

5. Casa seva sembla poc habitada?

Un tema comú és el poc acolloides o poc habitades que eren les seves cases, tot i que amb alguna excepció. Hi havia alguns materials disposats de forma orquestrada a la casa que volien significar "militant polític". També semblava evident la manca de "toc personal" o de possessions materials. Un exemple molt clar és el de Carlos: no tenia a penes decoració, donava la sensació que allà realment no vivia ningú, li sortia l'aigua marró de l'aixeta. També el de Maria, que va viure tres anys en un apartament turístic sense canviar ni un quadre, pis convertit en aquell moment de lloguer d'habitatge habitual per la falta de turistes durant la COVID.

Les cases en les quals viuen, o en les que diuen que viuen, sempre compten amb un punt de "sort" a l'hora d'aconseguir-les: és el pis "del seu oncle", "d'una amiga de la seva mare", "se'l deixa el seu cap per un lloguer barat", etc.

Tot i que també hi ha casos en què l'infiltrat mai va arribar a

pujar ni ensenyar a ningú el pis on suposadament vivia.

En cas que sàpiga la direcció exacta, és un bon fil del qual començar a tirar traient la nota simple de l'habitatge.

6. Quina és la seva forma d'accedir a la militància o els seus entorns? Ens referim al primer contacte o experiència que l'infiltrat compta a l'hora d'acudir al col·lectiu polític. La majoria de casos han estat a activitats en llocs oberts i de contingut polític limitat: bancs d'aliments, gimnasos populars, club de lectura feminista... Això els serveix d'"aval" a l'hora de començar a militar en un espai més polititzat. Sol generar més confiança que dir que mai has estat en res. És molt important localitzar el moment temporal exacte en el qual apareix i el lloc on el fa per primera vegada.

7. Tenen habilitats de conducció fora del normal o disposen de carnet de conduir amb gairebé tots els permisos?

Una cosa que es comenta de molts infiltrats és la seva habilitat per conduir per sobre de la mitjana, cosa que no és d'estranyar tenint en compte els requisits exigits al respecte per ser policia nacional.

Nota: Aquesta pregunta està especialment indicada en el context d' UK, on els infiltrats eren agents amb una llarga trajectòria i experiència en els cossos policials i militars, on s'adquireixen aquestes habilitats de conducció. En el nostre context actual, els infiltrats corresponen a un altre perfil (agents acabats de graduar) i, per tant, pot que no tinguin aquestes habilitats, encara que en la seva identitat real tenen com a mínim el carnet de cotxe perquè és un requisit per a les oposicions a policia nacional. Sergio per exemple tenia tots els carnets de conduir, la qual cosa li va servir per realitzar moltes tasques logístiques en les quals es necessitava conduir camions o furgonetes.

8. Quina és la seva actitud o personalitat?

Se sol comentar l'encant, la simpatia i l'amabilitat en general dels infiltrats. Se'ls veu disposats a fer tot el possible per ajudar.

Són molt conciliadors, fugen de qualsevol tipus de polèmica (pròpia i aliena).

La majoria d'ells són persones molt empàtiques i accessibles i amb gran audàcia per entendre i lidiar amb les emocions, conflictes i crisis personals dels que els envolten. Solen oferir-se per escoltar i ser un suport emocional, però sempre amb cautela, no sent mai intrusius en la intimitat de l'altre.

Això no significa que en determinats moments no puguin adoptar un altre tipus d'estratègies a l'hora de posicionar-se en conflictes perquè així els ho recomanin els seus superiors.

9. Tenen problemes de diners?

Sovint estan disposats a ajudar la gent amb diners, per exemple, renunciant a les despeses de gasolina o a convidar a rondes de menjar o beguda. De vegades al·leguen que les despeses ja estan cobertes d'alguna manera, per exemple, a través de la seva feina.

No són necessàriament ostentosos, fins i tot poden queixar-se de la seva situació econòmica o aparentar la necessitat de ser curosos amb les despeses per no destacar, però tot i així semblen tenir sempre accés als diners.

10. ¿Centren les relacions en les persones clau o en les que envolten aquestes persones clau?

És freqüent que, després d'involucrar-se en un grup, "es dirigeixin" a les persones clau i s'hi facin molt propers, tant personalment com en la militància. Això sovint provoca que se'ls vegi des de fora com la "persona de confiança de X" la qual cosa els val, a més de per acostar-se al seu objectiu d'aconseguir informació, per apagar possibles sospites o per anar guanyant credibilitat en l'organització.

11. —Heu detectat alguna cosa rara o contradictòria?

En les nostres investigacions hem trobat una sèrie de trets distintius als quals val la pena parar atenció si es presenten:

-Documents amb noms diferents al que coneixem (de vegades és una cosa fàcil d'explicar, no sempre una cosa així és

injustificat).

-Xarxes socials veritables: a Mavi se la descobreix en part per això. Deia que anava a una escola de ballet de Granada i el nom que va donar corresponia a una d'Almeria, la seva veritable ciutat d'origen. Troben els seus XXSS veritables i no coincideixen cognoms reals i falsos. Maria havia explicat que va oferir els seus serveis de cuidadora de gossos a través d'una aplicació concreta. Aquest perfil va existir de veritat i va permetre corroborar el domicili veritable, dada que va possibilitar posteriorment revelar la seva identitat.

-No tenir les habilitats que diuen tenir, sobretot si es relacionen amb la seva feina. O no saber prou sobre un tema que diu que li interessa molt. Per exemple, Ramon i Mavi deien que mai havien fet arts marcial i tanmateix en les seves primeres classes van cridar l'atenció precisament perquè es notava que hi tenien coneixements.

-Reaccionar davant situacions sorpresa de formes que indiquen entrenament. S'ha comprovat que els infiltrats tenen un equip al darrere les 24h del dia i els monitoritzen a través dels micròfons dels seus dispositius electrònics (rellotges, mòbils, ordinadors, etc.). Hi ha hagut situacions en què hi havia molt soroll on hi havia l'infiltrat i el seu equip, en no poder saber el que estava ocorrent, donaven avís a la patrulla més propera perquè s'acostés a comprovar amb l'excusa d'un "control rutinari" per no aixecar sospites. A més, en diversos dels casos també s'ha comprovat que en algun dels pisos del mateix edifici on vivien els infiltrats estaven habitats per policies, i en els quals no, hi havia una comissaria de policia nacional a poca distància.

-Reaccionar amb una preocupació desmesurada, encara que dissimulada, davant la pèrdua del control de la informació o davant la incertesa de situacions imprevistes, canvis a última hora, plans improvisats, etc. Moltes ens podem identificar amb aquest nerviosisme davant la pèrdua de control, però pot ser una cosa a tenir en compte durant la investigació.

-Una situació que va cridar molt l'atenció de les companyes de València que militaven amb Ramón, tenint en compte el seu perfil militant, és que es depilava les celles.

12. Hi ha hagut casos judicials estranys o poc interès per part de la policia?

De vegades, els agents encoberts han estat inexplicablement apartats d'un cas judicial. En el cas de Sergio ens consta en almenys dues ocasions, i una altra més en el cas de Carlos. Tres denúncies que mai ens van arribar a la resta i que, casualment, tampoc es pot accedir al document en el qual s'argumenta l'arxivament de la causa.

O pot que la teva organització hagi experimentat una notable falta d'interès policial durant el període en què l'infiltrat formava part del seu grup, o que la gent no era detinguda quan semblava obvi que anava a passar. Sabem ara que els responsables de la infiltració de vegades miraven a una altra banda en el transcurs d'accions il·legals, i que s'allunyaven de l'acció per no haver d'arrestar ningú.

Advertència: El contrari també podria ser cert.

13. Ha desaparegut de sobte i evitat qualsevol contacte? (DESCONNEXIÓ/EXTRACCIÓ)

Aquesta pregunta podria ser una secció en si mateixa, ja que l'estratègia de sortida" o "extracció" és un dels aspectes de l'operació per als qui investiguen una possible infiltració policial. En tots els casos que coneixem, els infiltrats han complert un "treball" de diversos anys (uns han durat menys perquè se'ls ha pillat, com Mavi, i d'altres més, com Sergio que va estar 7 anys o Marian, que va arribar fins als 35 anys), i després s'han marxat de forma relativament abrupta (els sorgeix una feina, un familiar s'ha posat greument malalt, etc.).

És bastant revelador veure com una i altra vegada s'utilitzen dues estratègies, de vegades combinades:

a) *Canvi de Treball*

b) *Familiar greument malalt* (Són diversos els casos on això succeeix. Per exemple Maria va dir que el seu pare patia un càncer molt sever, tot i que amb pronòstic de possible

recuperació. Aquesta situació, a més de ser usada per reforçar l'empatia amb les militants, va servir per retirar-se progressivament de l'entorn.

I el que és més important, desapareixen per complet de la seva vida militant. Pel que fa a la vida social mantenen algun contacte aïllat, gairebé sempre online. Per exemple, Carlos i Sergio seguien mantenint actiu el número de telèfon de la seva identitat falsa, fins i tot havent passat molts mesos i fins a dos anys des que es van "desconnectar". Tot i que María sí que va mantenir un contacte online més intensa. Entenem que obeeix a mantenir un fil de connexió amb els entorns on van estar infiltrats per si en algun moment necessitessin tornar.

Dins d'aquest apartat, hi ha dues qüestions molt rellevants i a les quals deveu prestar molta atenció en els vostres processos:

-Relleus i moviments: en diversos dels casos hem detectat que es fan relleus entre els infiltrats. Per exemple, Carlos i Lucía van entrar per ocupar el lloc que va deixar Sergio en marxar en les dues organitzacions en les quals estava involucrat. També sabem que en altres casos un altre infiltrat els va fer el camí previ, tot i que encara no estem en disposició de poder-ne parlar. Pel que fa als moviments, és important tenir en compte que es poden anar movent, fins i tot encara que hagin estat expulsats per sospites però aquestes no han estat fetes públiques. Un exemple de moviment és el de Carlos, que ha d'anar-se'n a entorns de Vallecas perquè el col·lectiu juvenil on estava infiltrat es va dissoldre. O Ignacio José i Ramón, que van arribar a participar, fins i tot simultàniament, en diverses organitzacions i espais alhora.

-Reaccions una vegada són descoberts: encara que pugui semblar molt obvi, cap dels infiltrats descoberts ha reconegut que efectivament ho era. Ni davant la premsa que els va contactar prèviament abans de publicar-ho ni davant les que eren les seves "companyes" i "amigues" en tota mena de situacions. Ho han negat tot i tenir proves contundents com fotos o vídeos d'ells vestits de policia. Suposem que ho fan per

protocol policial, generant encara més dany si cap del ja produït. L'única excepció ha estat el cas de Maria, qui va reconèixer per una videotrucada que era policia, a més d'explicar com una comissaria la va contactar per ser infiltrada un cop va jurar el càrrec i de confessar que hi havia més policies infiltrats en ciutats com Màlaga, Salamanca o Granada.

14. Xarxes socials

Un altre patró comú amb el qual ens hem trobat és que les xarxes socials que fan servir els infiltrats les creen poc temps abans d'iniciar la infiltració. A l'hora d'investigar una sospita, la part de les xarxes socials és molt important. A més de veure quan se les ha creat, cal fixar-se en els seguidors/amics que té, perquè és rar que algú només tingui gent a la qual acaba de conèixer i no hi hagi ningú del seu passat (connecta amb la falta d'arrelament de la pregunta 1), fins i tot es pot veure a Instagram quantes vegades ha canviat el nom d'usuari.

Evidentment, i com amb cada patró en comú, una persona que no sigui infiltrada pot tenir molt bones raons per no tenir xarxes socials fins aquell moment i creure-se-les noves, o haver trencat amb el seu passat i no conservar amistats antigues... Però és una dada a tenir en compte.

15. Fotos

En general els infiltrats són molt reticents a sortir en fotografies, individuals o grupals. També en són molt a compartir fotografies seves o de la seva família, amics, passat... Sempre al·leguen situacions complicades o problemàtiques que ho justifiquen.

En diversos dels casos (Sergio, Maria...) s'ha comprovat que els infiltrats han aconseguit multitud de fotos de militants amb l'excusa de "fer bromes" o "fer mems" o immortalitzant trobades i moments d'oci en un context de màxima confiança. Al lloro amb això.

S'ha comprovat també que els infiltrats comparteixen fotos entre ells per donar-se cobertura i facilitar-se el terreny. Per exemple, els casos d'Ignacio José i Dani. Com comentem en les

històries de cadascun dels policies, tots dos estaven infiltrats a Barcelona i eren de la mateixa promoció, al costat de Maria i Ramon. Doncs bé, la policia va planificar les dues primeres històries de les seves identitats falses de tal manera que eren germans (un era Daniel Hernández Pons i l'altre Marc Hernández Pons) per si en algun moment sospitessin d'algun dels dos poder donar com a referència a l'altre a tall d'aval.

16. COVID

-¿La persona a la qual estàs investigant estava militant quan es va iniciar la pandèmia? Com va actuar?

Hem comprovat que els infiltrats que estaven en el moment de l'inici de la pandèmia casualment van tornar als seus llocs d'origen just uns dies abans de la declaració de l'Estat d'alarma. Cadascú amb diferents excuses.

-¿La persona a la qual està investigant té alguna de les vacunes de la COVID? Si és així, podeu demanar-li que us ho ensenyi.

També hem comprovat que cap dels infiltrats va ensenyar mai aquest document (algun va arribar a al·legar que era antivacunes, qüestió no tan excessivament rara fins i tot en els nostres entorns). Per tant, segons les explicacions que doni o segons la seva reacció davant la vostra petició del document digital (passaport COVID) també podria ser un indicatiu de sospita i un fil del qual tirar.

17. Telèfons mòbils

Un altre aspecte molt interessant i amb gran rellevància: els números de telèfon que fan servir els infiltrats. Hem corroborat que els infiltrats de les mateixes promocions utilitzen números adquirits a través de targetes prepagament, i que coincideixen en la numeració. Per exemple, Maria, Dani, Ignacio José i Ramón, que eren de la mateixa promoció, els seus números començaven per 631. Lucía i Carlos, també de la mateixa promoció, tenien el 604209458 i el 604209448. El de Sergio 654, i el de Marian 650.

Aquesta informació podria ser útil de cara a poder fer comprovacions en alguna investigació que estigueu duent a

terme.

Dades importants

- Tenen el ***mateix nom*** en la identitat real i en la falsa (tret de Marc, que era Ignacio José, i Marta, que s'anomenava María Ángeles o Marian). Els solen posar nom compost (per exemple, Sergio en la real i Sergio Manuel en la falsa, Lucía i María Lucía, Carlos i Juan Carlos...)

- ***MOLT RELLEVANT*** Tenen la mateixa data de naixement en la identitat real i en la falsa

- El seu ***nom real*** és al BOE, i fins al 2022, el DNI. A causa de la llei de protecció de dades ara no ve el DNI complet, la qual cosa dificulta una mica la investigació.

- ***Comencen a infiltrar-se*** als pocs mesos de graduar-se com a policies, per tant el BOE que cal mirar és el que correspongui a aquell any (per ex. Sergio es va graduar el maig del 2014 i el juliol d'aquell mateix any va aterrar a Moratalaz).

- Estan un any i poc a l'Acadèmia d'Àvila, per tant, també és una ***dada a tenir compte*** a l'hora de sospitar o no d'algu (per l'edat de la persona sospitosa).

- Creació de les seves ***xarxes socials falses*** gairebé en el moment d' infiltrar-se.

- ***Vídeos i fotos*** de graduacions i de les pràctiques que fan un cop surten de l'Acadèmia d'Àvila (a Youtube, en notícies d'internet, etc.) A Sergio se li va demanar per això.

- Una forma gairebé definitiva de contrastar una identitat real i una falsa que s'estigui investigant és a través d'una persona de confiança que tingui accés a dades (per exemple personal de sanitat) i comprovi si coincideixen ***dates de naixement*** de la identitat falsa i la identitat real.

- ***Notes simples*** amb aquesta eina es pot esbrinar qui és el propietari d' un habitatge o local. Aplicació pràctica: sospiteu d'algu i coneixeu la direcció en què viu, treu la nota simple del pis i veieu qui és el propietari i si us quadra amb la història que ha comptat la persona investigada.

- **En** els casos que han sortit fins ara s'ha comprovat que alguns infiltrats es van matricular amb les seves identitats falses a la universitat i també que almenys dos, Sergio i Lucía, ho van fer amb la real mentre estaven infiltrats (per poder presentar-se a les oposicions internes d'inspector a el cas d' ell). Un altre exemple és el de Carlos i Dani; en tots dos casos van estudiar suposadament una FP de manteniment i reparació d'aires condicionats.

- **Recerca per DNI (o qualsevol altra dada) amb cometes** en posar al cercador el DNI real o fals de l'infiltrat entre cometes sortiran els resultats en què aparegui en concret aquesta informació. Per exemple, gràcies a aquesta recerca vam saber que Sergio s'havia tret el grau de Dret per la UNED durant la seva infiltració.

- **Nota de localització** és un document de caràcter informatiu que emet el Registre de la Propietat a través del qual s'informa dels Registres de la Propietat en els quals una persona té algun dret inscrit sobre alguna finca i propietat. Amb això, per exemple, podem arribar a saber les propietats que té l'infiltrat i l'adreça de casa seva/cases amb la seva identitat real, ja que el seu nom, cognoms i DNI és públic a través del BOE.

- **Recerca per titularitat d'un vehicle** És un tràmit que es pot fer online i només és necessària la matrícula del vehicle. Per exemple, en el cas de Marian, es tenia una matrícula d'un vehicle en la qual se l'havia vist alguna vegada i gràcies a aquesta informació obtinguda amb la titularitat del vehicle es va poder corroborar la identitat real.

- **Perit en fotografia** A través de diferents fotos de l'infiltrat, unes de la seva vida real i altres de la seva vida falsa, un perit pot determinar que són la mateixa persona, com han fet El Salto i La Directa en algun dels casos.

- **Xarxes socials de les seves identitats reals** En molts dels casos, encara que sembli sorprenent i probablement fruit de la sensació d'impunitat que tenen, els infiltrats i les persones de les quals us han parlat tenen comptes en xarxes socials (Twitter, Instagram, Facebook...).

Totes aquestes dades poden servir d'ajut per establir un punt

de partida en una recerca. Per exemple, si sabem la data concreta en què va començar a infiltrar-se, i tenint en compte que gairebé sempre fan servir el mateix nom en ambdues identitats, es pot fer una primera tria al BOE corresponent i seleccionar de la llista tots els que continguin aquest nom. Molts es podran descartar veient xarxes socials.

O si sabem la data de naixement de la persona sospitosa i coneixem algú de confiança amb accés a dades, contrastar un per un per si coincidissin les seves dates. Si coneixem la direcció concreta on suposadament viu la persona investigada, traient la nota simple o esbrinant el contacte amb el propietari, es pot tirar d'aquest fil per contrastar històries. O si diu que treballa en algun lloc concret, cerciorar-nos el més discretament possible de si és així o no.

A Youtube i a internet hi ha vídeos i fotos de jures de policies nomenats funcionaris de carrera, i també de quan comencen a fer les pràctiques en diferents ciutats. Tot i que en els últims anys les promocions són enormes (2.000/3.000 persones), potser pot sonar la flauta i localitzar-lo, com va ocórrer en el cas de Sergio. Els que tenen xarxes socials amb la seva identitat veritable, en sentir-se impunes, les utilitzen com si en cap moment fóssim a poder arribar-hi. En el cas de Carlos, una de les confirmacions que va ajudar a endegar el cas va ser localitzar el seu compte d'Instagram perquè seguia al perfil de l'ajuntament del seu poble.

En definitiva, són múltiples les pistes a seguir tenint un mínim d'informació sobre la identitat falsa de l'infiltrat. Aquesta informació és útil aconseguir-la, per exemple, durant un període de premilitància. La nostra tasca no és actuar com a detectius privats, però tota informació (nom, cognoms, telèfon, lloc d'estudi, lloc de treball, militàncies prèvies, lloc d'origen, xarxes socials, adreça, etc.) que es pugui obtenir durant aquest període pot facilitar una investigació futura. Tot i conèixer la gent nova hauria de ser per una qüestió bàsica de socialització i no tant (o no únicament) per seguretat.

Possibles filtres útils (que no infal·libles) a l'hora d'incorporar i complementar un període de premilitància

Com comentàvem en les reflexions finals sobre el procés d'investigació, la seguretat al 100% no existeix, i cada organització tindrà les seves pròpies necessitats i prioritats al respecte tenint en compte la seva forma de treballar, objectius, etc. Amb aquestes idees no volem fomentar la paranoia ni que tots els espais hagin d'aplicar-les. Com diem, cada organització haurà de valorar-ho. Les recomanacions, basades en les experiències que hem tingut, són les següents:

-Demandar ***vida laboral*** sense donar-li marge perquè el pugui preparar (en el mateix moment, només es necessita un codi que t'arriba via SMS)

-Demandar ***partida de naixement***: en aquest cas hi ha dues situacions.

La primera seria que l'investigat no suposés que ho està sent i es demani sense que ell ho sàpiga. En teoria només pot demanar-ho la persona interessada però si tens les seves dades bàsiques (nom, cognoms i DNI) podeu sol·licitar-ho.

La segona seria com a mètode per prevenir infiltrats: se li demana al nou/a militant que sol·liciti, en presència de més integrants del col·lectiu, la seva partida de naixement. Però les dades de contacte han de ser vostres perquè us arribin a vosaltres i no a ell/ella. Us el poden enviar per email o correu postal.

En els casos de Sergio, Dani, Marian i Carlos hem comprovat que la resposta que dona el Registre Civil davant la petició de les seves partides de naixement és negativa, és a dir: NO EXISTEIXEN, no tenen certificats de naixement.

Això és una gran diferència amb UK, ja que allà les identitats falses dels infiltrats les obtenien de nadons morts.

-En general, ***qualsevol document oficial*** que se us ocorri que podeu obtenir sense que la persona investigada ho sàpiga, o en el pitjor dels casos, amb el seu coneixement però que vosaltres podeu manejar els temps.

Hi ha línies vermelles?

Els casos que han sortit fins ara ens permeten acabar amb aquests mites o línies vermelles sobre el que feia o no feia un policia infiltrat.

Som conscients que moltes persones crèiem o hem cregut que els infiltrats tenien un codi de conducta, que hi havia coses que no farien. Assenyalem alguns d'ells per poder conscienciar-nos de fins a quin punt arriben i no descartar una investigació.

Algunes persones creuen/creiem que els infiltrats mai:

- Cometien actes il·legals
- Tenen relacions sexoafectives amb els seus objectius
- Tenen feina amb contracte (alhora que estan infiltrats).

Sergio va treballar diversos mesos en dues ocupacions amb la seva identitat falsa, probablement per refermar la seva història i silenciar possibles sospites

- Estudien estant matriculats amb les seves identitats falses i reals

- Presentarien algun familiar/amic real al grup en el qual s'infiltra

- Persones civils i alienes al cos nacional de policia podrien formar part de manera activa en la infiltració, per sustentar o protegir la coartada de l'infiltrat

- Tindrien qualsevol tipus de document públic en la seva identitat falsa (DNI, carnet de conduir, seguretat social, compte bancari, telèfon mòbil, contracte de lloguer...).

- Part de la seva història inventada és real (María de Girona amb la seva família i amigues, o Sergio amb el seu germà bomber)

- Es tatuen coses del "rotllo", com Dani o Sergio

- Utilitzen aplicacions per lligar com a forma d'acostar-se a les militants o entorns que tenen com a objectiu

- Recullen mostres biològiques de companyes sense cap tipus de consentiment, així com proves biomètriques

- Hem comprovat que la policia falsifica nòmnes d'empreses (sense el coneixement de les mateixes) per als contractes de

lloguer dels pisos on viuen dels infiltrats

Sabem que totes aquestes coses les han fet policies infiltrats, i segurament no sabrem moltes altres.

CONCLUSIONS

Si us trobeu amb algú la història del qual encaixi en algunes d'aquestes caselles, no necessàriament significa que estigueu tractant amb un infiltrat. Simplement significa que les vostres sospites justifiquen més indagacions i investigacions. Com hem comentat en altres moments, aquest manual és una guia, un punt de partida, no una forma de provar un cas ni cap fórmula màgica.

Encara que hàgim detectat patrons comuns en els casos de l'estat espanyol i els d'UK, no significa que no hi pugui haver més que fins ara no s'hagin pogut demostrar. La idea és seguir actualitzant aquest manual amb el pas del temps i amb l'aparició de nous casos. Per això també és important conservar totes les informacions i dades de cadascun d'ells, ja que poden ajudar a seguir completant les peces del puzzle que componen una infiltració policial.

Les infiltracions policials han estat històricament considerat un tema tabú, per múltiples i diferents raons (vergonya, "debilitat", incapacitat de gestió, etc.). Això ha permès que no s'hagin transmès de la forma adequada cap tipus d' experiència militant al respecte i que no s' hagin pogut generar unes eines i mecanismes que possibilitessin una correcta gestió davant unes sospites o fins i tot prevenir les infiltracions. Per això tornem a incidir en la importància de fer públics els casos, recopilar informació, crear eines i transmetre l'apòs.

Per suposat desaconsellem encaridament que es difonguin rumors basats únicament en sospites, i recomanem investigar-les seriosament al més aviat possible. Els rumors sense confirmació fan molt de mal i poden destruir organitzacions des de dins, independentment que hi hagi o no una infiltració real.

És important recordar que, si bé hi pot haver punts en comú en la forma d'actuar dels infiltrats, hi ha també un bon nombre de diferències, depenent dels objectius que se'ls hagin assignat, del tipus de col·lectiu o ambient on s'hagin d'introduir... Fins i tot poden començar amb determinats patrons però anar canviant-los en funció de com vagi transcorrent la infiltració. No oblidem

que tenen tot un equip al darrere i que pràcticament tot el que fa o deixa de fer un infiltrat està calculat i no obeeix a la iniciativa individual del mateix.

També observem que hi ha moltes bones raons perquè la gent caigui en les mateixes categories sense ser un infiltrat, el nostre marc no és infal·lible. Per exemple, hi pot haver bones raons perquè algú no tingui contacte amb la seva família, o perquè la gent desaparegui una temporada. L'esgotament també és un motiu comú perquè les militants es retirin.

A més, no totes les històries encobertes són exactament iguals, hi haurà variacions. Cada cas és particular i l'infiltrat s'adaptarà al que el seu equip li ordeni en funció de les circumstàncies i del moment concret de la infiltració.

Una altra qüestió important i amb la qual malauradament hem hagut de lidiar en algun dels casos és la falta de col·laboració d'alguns militants que en algun moment van coincidir amb l'infiltrat. Aquesta obstaculització de la investigació es va deure a males relacions o renecs del passat (fins i tot del present). Cal demostrar altura de mires i maduresa política per saber en quin moment i en quin lloc aquestes actituds han de quedar a un costat. Cada detall, per petit que sigui, pot ajudar a confirmar o descartar una sospita.

Que algú no encaixi en els patrons no ha de significar desitjar qualsevol sospita.

Finalment, ens agradaria fer una reflexió important. Encara que hi hagi bona intenció, creiem que usar com a argument contra les infiltracions policials el caràcter "pacífic/inofensiu" de les organitzacions que les han patit només serveix per apagar qualsevol potencial revolucionari i és un error estratègic que a llarg termini ens pot sortir car.

És evident que aquestes organitzacions i moviments socials no suposen un perill immediat per a l'estat i que "només" exerceixen desobediència civil i els considerats "delictes" per a la legalitat burgesa (parar desnonaments, autodefensa antifeixista, piquets, vagues...).

Però una cosa és com són ara les organitzacions i MMSS (pel context, per la capacitat organitzativa, per la correlació de forces,

etc.) i una altra és com poden ser dins d'un temps en funció de les aspiracions i horitzons que volem aconseguir.

Per això, basar la defensa discursiva en aquest caràcter "pacífic" o "inofensiu" és condemnar-nos a no poder canviar mai les coses i limitar la nostra lluita. Creiem que hi ha arguments de sobra per fer front dialècticament a aquestes pràctiques i no caure en aquests errors.

El mateix passa amb utilitzar com a argument central la "legalitat" o "il·legalitat" d'aquests mètodes. Si són il·legals, demà canviaran la llei perquè siguin legals. El punt està en assumir que l'estat no té línies vermelles en la seva guerra contra la classe treballadora organitzada.

Això no treu que en moments puntuals i com a estratègies concretes no puguem utilitzar la seva legalitat per obrir certs fronts, com poden ser per exemple les querelles presentades contra els infiltrats a Barcelona, Girona i València, o la denúncia per amenaces contra un dels infiltrats de Madrid.

Les redactores d'aquest manual esperem que, com a militants, aquest document us resulti útil d'alguna manera. Hi hem emprat i expressat els nostres aprenentatges i experiències en tots els processos d'infiltracions policials que hem patit, per tal que vosaltres podeu partir des d'un punt més avançat del que ens va tocar començar a nosaltres en el seu moment, que era gairebé un punt zero. Tot i haver-vos obert el camí el més ample possible, us deixem un mètode de contacte en el qual podeu expressar-vos els vostres dubtes i suggeriments puntuals, així com els vostres aprenentatges amb els quals pugueu ampliar més encara el manual.

manualinfiltrados@gmail.com

